

paa Hovedet og Kjoler fra Begyndelsen af Aarhundredet (»Aprilsnarrene m. m.«). Eller ogsaa var de fattige og fortrykte unge Skabninger, hvem Familiens Ruin i Forbindelse med en bedragerisk Kæreste eller noget andet fælt noget havde tvungen til at blive saadan en Slags Diakonisse, og som kun kunde udfries af deres nedværdigende Situation ved en fordomsfri Baron, en stolt Officer, en elsket Præst eller noget andet rart noget (tallose Dameromaner af mandlige og kvindelige Autores).

Under alle Omstændigheder var de Damer, der havde grebet Riset, da de tabte Roserne.

Nu om Stunder er Lærerinderne Blomsten af kvindelig Intelligens. De tager deres Examen med mange flere Points, end den artigste Seminarist drømmer om, og bliver kommunale Bestillingsmænd for et godt Ord. De stiftet Foreninger og Læseklubber, har deres egne Blade, betaler Skat, kæmper for Stemmeret og interPELLERER Valgkandidater, hører Forelæsninger og er à jour med alt, hvad der udkommer, gaar paa Kafè, politiserer, ryger Tobak

De gifter sig rask væk, og der forlyder intet om, at deres Mænd er særlig fortvivlede, fordi Fruen tjener 14—1600 Kr. til fælles Bedste. Man hører intet om, at deres Hjem er særlig uordentlige, deres Børn mere uopdragne end Baldamebørn . . . man hører i det hele taget ikke andet end godt om dem. Fraregnet naturligvis et Par ældre, hovedrystende Borgerrepræsentanter, hvis Øjne Vorherre nok lukker, inden de faar altfor mange kvindelige Skændigheder at se, — og saa nogle flere unge Strindbergianere, der taber Cigaren ud af Mundvigerne i Forfærdelse over, at Søster Marie og Kusine Lotte har taget deres Examen, inden *de* endnu har faaet valgt deres Studium.

Alt dette er nu saare godt, og der er ingen Ud-sigt til, at det i Fremtiden skal blive ringere. Aarene, der kommer, vil finde Lærerinderne bestandig alvorligere og mere paaskønnede i deres Gærning, bestandig fastere i deres Frisind, bestandig dybere interesserede i offentlige Anliggender. Strindbergianeren gifter sig, naar det kommer til Stykket, hellere med en ung Pige, der tjener til at forære ham en Havannacigar en Gang imellem, end med én, der sætter det halve af *hans* Fortjeneste i Baltoiletter og desaarsag tvinger ham til at ryge Stinkadores.

Men siden vi er ved Balsalen — — Lærerinderne kunde gjerne *danse* en Smule mere end de gør.

Jeg tror adskillige af dem har en Fornemmelse af, at naar de har overstaaet Examen og faaet Embede, saa er Dansen i Grunden under deres Værdighed, — saa har de danset af. De danser naturligvis — Gud bevares — i Ny og Næ og højhalset Kjole,

— saadan rent tilfældig med bare Hænder, naar en lystig Aften kulminerer i »en lille Svingom«. Men saadan danser jo alle Mennesker.

Men jeg vil have dem til at danse, som andre, erhvervsløse, unge Piger danser. Og jeg vil have Dansen fortsat som et enkelt Udtryk for Livsglæde og Ungdomsmod — for Ungdommens Ret til at nyde Livet i Øjeblikkets løsslupne Munterhed. Man danser paa Skøjter og til Skovs, paa Bal og i Brudeseng.

Og *saa* mener jeg, Lærerinderne forsømmer Dansen. De *rigtige* Lærerinder, — de, der slet ingen Betingelser har for at figurere i en Guvernanteroman, men har valgt deres Livsstilling, fordi de havde Lyst til den, eller den laa dem nærmest, — fordi de ikke gad drive og sætte hele deres Ungdom ind paa et Nummer i Mandfolkelotteriet — — fordi de vilde være selvstændige Mennesker og selv betale deres Balkjoler.

De unge Mandfolk danser med Ære og Ret, naar de forresten passer deres Ting — — hvorfor skulde de unge Kvindfolk ikke gøre det samme?

Jeg opfordrer Lærerinderne til at manifestere deres Ungdom i Dansen.

Og mens vi ser at faa fat paa de unge Piger, for hvem Dagen i Dag er Mindet om (og Hovedpinen efter) Dansen i Gaar — og Dagen i Morgen Forventningen om Dansen i Overmorgen, — mens vi faar fat i dem og putter dem rundt paa Kursus og Kontorer, i Værksteder og paa Fabriker — — lad os saa genne Lærerinderne ind i Dansen.

Ellers risikerer vi, at Salen staar tom, og det kunde aldrig gaa an. Dansen er Ungdommen, og Livet uden Ungdom var værre end Pestilens.

Karl.

Om Kvindens Ret til Erhverv.

I den Artikel, Fru Louise Norlund har skrevet »om Kvindens Ret til Erhverv«, gør den Anskuelse sig gældende, at Kvindebevægelsen gaar ud paa at uddanne Kvinder til selstændigt Erhverv, for derved at komme til at staa selvstændige og uafhængige af Manden. Det forekommer mig at være en misforstaaet Opfattelse af Kvindebevægelsens sande Grund med Hensyn til Ægteskabet. For mig staar det nemlig saaledes, at Grundlaget for det nuværende Ægteskab virkelig er sund og god, men at det er en misforstaaet Opfattelse af Kvindens Stilling i Ægteskabet, der har bragt Samfundet ud af Ligevægt, og som derved har bibragt en stor Del af Kvinderne et saa føleligt Tryk, at de nu er i Begreb med at vaagne af den Døs, hvori de i Aartusinder har levet, og som nu paatvinger sig Kvinden med en saadan Styrke og i en saadan Form, at hun nu tvinges til at faa Øjet op for, at Samfundet ikke er, som det burde være, og at Kvinden derved kommer til at tænke paa, om hun selv har opfyldt sin Pligt?

Naar det i det nuværende Ægteskab hedder, »at Manden er Kvindens Hoved«, saa er det selvfølgelig ikke saaledes at forstaa, at Kvinden ingen Mening skal have, da det jo samtidig hedder, »at Kvinden skal være Manden en Medhjælp«, og da Kvindens hidtilværende Stilling, at føde og opdrage Børnene og varetage Hjemmets Interesser, har været lige saa værdifuld for Staten,